

Kapitola 1

Stěhování je vždycky těžké. Necháváte za sebou vzpomínky, přátele, v mém případě dokonce část rodiny. Vše, co je vám důvěrně známé. Nic z toho však nedokážete pořádně ocenit, dokud tomu nedáváte sbohem. V ten moment milujete i to, co jste celá ta léta nenáviděli. Věčné troubení aut, uřvané děti na ulici a jejich ještě uječenější matky, sousedovo hlasité kašláni přesně v sedm hodin ráno, které je přes tenké stěny bytu slyšet jak z vedlejšího pokoje. Všechny tyto zvuky, jež mi najednou zní jako rajska hudba, jsem vyměnila za ticho a zpěv ptáků, smog a vůni koláčů z pekárny ve vedlejší vchodě pak za čerstvý vzduch prosycený občasným smradem hnoje a výhled z okna na parkoviště za pohled na hustý borový les. A přestože Morava není od Prahy tak daleko, stačily mi dva dny, abych si tu připadala jako z jiného světa.

Dokud jsem k mámě jezdila jen na prázdniny, přišel mi pobyt na vesnici jako fajn odpočinek od každodenního ruchu velkoměsta. Představa, že tu budu muset vydržet rok, než se dostanu na vysokou a přestěhuju se zpátky do Prahy na kolej, mi chvílemi nahání husí kůži.

Gymnázium, kam od dnešního dne nastupuju do maturitního ročníku, se sice nachází v nedalekém městečku Pomněnkov, ale ani to není o moc větší než ta díra, ze které budu celý týden dojíždět.

První den je prý nejtěžší, řekla máma, když mě ráno vyprovázela do školy. Každý následující bude lehčí a lehčí. Můžu leda doufat, že má pravdu.

Kráčím po vydlážděné cestičce k cihlové, moderně vypadající budově, před níž se shlukují studenti a vítají se, jako by se neviděli roky, a ne pouhé dva měsíce. S každým dalším krokem ve mně stoupá stále větší nervozita.

Stálo mi to za to? Copak jsem nemohla tu fúrii, která se vecpala do našeho krásného čtyřpokojového bytu, ještě třináct měsíců vystát? Možná že by se mi dařilo ji ignorovat, horší pořízení bylo s tátou. Od svatby se s ním téměř nedalo vydržet. Zvlášť ošklivá byla naše poslední hádka. Dokonce mě donutila sbalit si kufr a nasednout na první vlak, jenž mě vyklopil na zdejšímu průvážní nádraží. Mámu jsem šokovala, když jsem se jí objevila na prahu dveří. Těžko říct, jestli pozitivně.

Se sevřeným žaludkem vyjdu dlouhé kamenné schody a vydám se studenou chodbou hledat ředitelnu. Klapot podpatků mých letních bot se s ozvěnou odráží od okolních stěn. Cítím, jak ke mně přitahuje pozornost ostatních. Snažím se to nevnímat. Mohla jsem si na sebe vzít tenisky, tričko a džíny, ale stejně by se mi nepovedlo zapadnout. Předtím než mě lidé většinou poznají, nazývají mě namyšlenou nebo „s nosem nahoru“. Dávám to za vinu své introverzi, kterou na mě, z nějakého důvodu, nikdo netipuje. Možná právě kvůli mému výběru oblečení, což mi ale vůbec nedává smysl. Jakou souvislost mají hezké boty s tím, že se nerada seznamuju? Tentokrát mi však výjimečně tento rys mé osobnosti nepřekáží. Nejsem tady proto, abych si našla kamarády na celý život, stejně tu neplánuju zůstat.

Dojdu až na konec chodby, když si uvědomím, že bloudit třípatrovou budovou není úplně nejšťastnější řešení. Rozhlédnu se kolem sebe a přemýšlím, koho bych se zeptala na cestu. Skupinku rozjukaných primánů rovnou zavrhnou, jsou tu noví stejně jako já. Zbývá černovlasý kluk v zeleném tričku s dlouhým rukávem, který se skloněnou hlavou ťuká cosi do mobilu. Divím se, že mu není horko, sama jsem se zapotila i v šatech.

„Můžu se tě zeptat,“ vyruším ho a on překvapeně vzhledne, „kde najdu ředitelnu?“